

*Misteri al parc
d'atraccions*

Roser Barrufet

Edicions del Bullent

a vagoneta s'enfilava costera amunt. En arribar al punt més alt del tossal, s'aturà un segon, com intuïnt que el perill era imminent. Un metre més enllà aparegueren el cantell del precipici i la cascada, que davallaven en una trajectòria quasi perpendicular des d'una altura considerable. Agafada amb força a la barra metàl·lica, jo estava expectant i atemorida, intentant mantenir els ulls oberts. Amb un cruixit de ferralla, l'embarcació es precipità cap a l'abisme, enmig d'un doll d'aigua. Els xiscles dels meus companys d'aventura quedaren amortits per l'esclafit esfereïdor del gran sotrac, enmig de la violència de l'ona enorme que s'alçà xopant tot el que quedava al seu abast.

El *Tutuki Splash* era espectacular, transmetia una bona dosi d'emoció i tanmateix no semblava gens perillós. Jo havia estat tot el temps pensant en el meu cosí Robert, a qui havien trobat mort allí mateix feia només quatre dies. L'informe de la policia, que qualificava la causa de la mort de desconeguda, deia que havien descobert el seu cadàver de matí, abans d'obrir les portes del parc al públic. Ningú no recordava haver-lo vist embarcar-se a última hora de la vesprada anterior, i no existien empremtes que

poguessen determinar per on havia entrat a l'aigua, ja que la pluja caiguda durant la nit n'havia esborrat qual-sevol rastre.

Havia volgut veure aquell lloc amb els meus propis ulls per fer-me una idea de què li havia passat al meu pobre cosí i, en veritat, m'estava convencent, per una raó impossible d'explicar, que aquella causa desconeguda no podia haver estat un accident, sinó alguna altra cosa que necessitava imperiosament escatir. La sospita es refermava perquè acabava de rebre una postal seua des de París, on jo creia que estava treballant, que era la segona que m'enviava en un mes. Tot allò era massa estrany.

De seguida havia anat a Tarragona a parlar amb el comissari que portava el cas. Ell va traure importància a l'assumpte de les postals:

—El meu consell és que no es capfiqui més i torni als Estats Units. Veritat que fins ara vivia allà?

Joaquim Closa era un home calb, sobrat de pes i d'aparença tranquil·la.

—Sí, des que van morir els meus pares, he estat amb els meus oncles de Nova York, els pares de Robert. Però conserve un pis a València, i com m'interessa revalidar els estudis de BUP a Espanya, he vingut només pels mesos d'estiu... —jo vaig insistir pertinaç—. Com es pot enviar una postal si s'és en un altre lloc i a més mort?

—La gent es comporta de vegades d'una forma rara! Potser el seu cosí era un bromista. No treballava com a especialista a l'atracció del *Far West* de Port Aventura?

—Una cosa que trobe molt sorprenent, ja que no en sabia res fins que em van telefonar els seus pares per donar-me la mala notícia...

Havia estat tan espantós que encara no m'ho creia. Va ser l'endemà de la mort, i aquell mateix dia repatriaven amb avió el seu cos dins d'un fèretre cap als Estats Units. Tot tan ràpid que no vaig tenir temps d'acompanyar-lo, com era el meu desig.

—Robert —vaig prosseguir prenent coratge— tenia un càrrec important en una empresa americana d'informàtica que l'obligava a viatjar per tot el món.

—Ha preguntat a l'empresa si l'havien acomiadat? Aquesta seria la solució: ell no volia dir que l'havien fet fora de la feina i se n'havia buscada una altra —el comissari estava jugant, distret, amb la postal de París, una vista de Montmartre—. Per cert, què significa aquesta mena de dibuix que hi ha sota la signatura?

—La torre Eiffel o, almenys, imagine que aquesta era la seua intenció. El meu cosí era molt aficionat a dibuixar, encara que ho feia tan malament que resultava impossible endevinar què representaven els seus gargots. Mai no se sabia si era un cavall o una creïlla amb potes.

—Un bromista, és clar... I ara, si em permet; estic molt ocupat —Joaquim Closa s'havia alçat de la cadira i donava per acabada la conversa.

Jo continuava asseguda amb els meus dubtes, remisa a marxar. I encara vaig afegir:

—Què vol dir això de mort per causa desconeguda?

—Ah! —l'exclamació amb veu afectada va sonar com una mena de crit d'algú a punt de perdre els estreps—. És un terme mèdic genèric que fem quan un individu ha sofert una aturada cardíaca... Un atac, una caiguda estúpida, una mal pas que el va fer relliscar dins l'aigua i li provocà un ensurt...

—No m'ho crec! —vaig protestar malgrat el gest molest del comissari—. El meu cosí era un home fort, un atleta magnífic i també un gran nadador. No ha pensat en la possibilitat d'un crim?

Em va mirar amb un rictus d'indecisió pintat a la cara, dubtant, més nerviós del que calia:

—Sí, la comprenc. Una mort així resulta impensable... Però aquest fet va més enllà de qualsevol casualitat...

Jo no estava d'acord amb aquella conclusió i no m'assossegaria fins que haguera comprovat per mi mateixa que no havia estat un assassinat, com començava a sospitar. Li devia molt, al meu cosí; ell m'havia ajudat en els moments més difícils, sobretot després de la mort dels meus pares. Junts havíem escalat muntanyes, muntat a cavall, practicat karate... i el més important: ningú no em parlava com ell, perquè tenia una concepció de la vida formidable, positiva, neta, despreocupada. Per tant, coses, i no podent fer res més per ell, estava decidida a investigar fins que no em quedara ni un mínim dubte.

L'endemà vaig telefonar a l'empresa de Robert a Washington i un dels seus superiors es posà a l'aparell; m'explicà que li havien donat vacances. Per tant, resultava que no l'havien acomiadat. Era possible que volguera aprofitar aquestes setmanes per divertir-se d'una manera diferent? Abans que jo visquera als Estats Units, ell havia treballat en un circ durant dos estius i, encara que no l'havia vist actuar, li agradava explicar-m'ho i reia com un beneit descrivint-me els trucs i les barrabassades que feien. Els especialistes estaven acostumats als cops i a les caigudes, i sabien prendre precaucions; això mateix

reforçava la meua teoria que existia una mà assassina que jo havia de descobrir.

I el pitjor de tot: per què m'enviava aquelles postals des de París, si estava tan prop que no li hauria costat gens venir a veure'm a València? Allò no tenia ni cap ni peus. També havia trucat als seus pares a Nova York. Ells volien que tornara de seguida. Lis, la germana de Robert, era amb ells i em va dir que em necessitaven. Ella no podia desatendre molts més dies els xiquets, el marit i el treball que tenia a Detroit. Em necessitaven i el meu deure era fer-li cas. Crec que fins i tot es va enfadar davant la meua negativa a anar-hi immediatament. El cor em deia que Lis tenia raó, que els oncles devien estar destrossats i que era hora de tornar-los una mica de l'amor que ells m'havien donat durant tots aquests anys. Però jo havia traçat els meus plans i em vaig donar un marge curt de temps, tan sols un parell o tres de setmanes, just només per tranquil·litzar un pressentiment que no em deixava descansar.

Després de pujar al *Tutuki*, m'interessava veure l'espectacle del *Far West*, on havia treballat Robert. En deixar el sector de la Polinèsia, aparegué una Xina plena de brillants pagodes, amb una rèplica de la Gran Muralla xinesa i el campament mongol. Davant del *Dragon Khan* em vaig aturar embadalida; aquell veritable monstre de proporcions gegantines grinyolava de forma sinistra mentre la vagoneta es cargolava per la muntanya russa a velocitat vertiginosa. Ni pensar-ho de pujar-hi, jo; em sentia capaç de muntar en qualsevol atracció tret d'aquella.

A la zona de Mèxic sonava música de *Mariachis* i regnava un aire festiu i desenfadat. Més enllà de la piràmide i de la cantina, a l'altra part d'una gran portalada, començava el *Far West*, on no faltava detall per arrodonir el clima del llunyà oest americà.

La representació del *rodeo* estava molt concorreguda. Un grup de *cowboys* feia les delícies del públic pegant-se colps de puny, disparant pistoles, executant acrobàcies a cavall i deixant-se caure de morros de dalt a baix de la diligència. Robert havia actuat, precisament, amb ells. I mentre la gent reia, a mi m'aclaparava la tristesa, imaginant-me'l viu i fent totes aquelles ximpleries. Acabat l'espectacle, vaig abordar un dels especialistes a la porta del vestuari demanant-li un autògraf. Era un xic alt i prim, de cara pigada. Tot seguit vaig dir-li com de passada:

—Aquesta feina deu ser perillosa, veritat? Sé que fa poc ha mort un company teu...

Em mirà d'una forma estranya abans de respondre.

—Perill no n'hi ha gens, només que el pobre Russell va tenir mala sort— parlava català amb un feixuc accent saxó.

El cognom vertader de Robert era Rossell, però s'havien equivocat en fer-li el passaport i li havien posat Russell. Ell ho admeté com una broma del destí.

—Com va morir? —vaig insistir.

—No tinc ni idea... Em tocà identificar-lo i crec que encara respirava quan se l'emportaven amb l'ambulància.

Aquella revelació insospitada em va afectar molt. L'havien trobat viu! Com no l'havien pogut salvar?

Ell anava a girar cua deixant-me amb la paraula a la boca i vaig haver de cridar-lo.